

både efter dansk lovgivning og efter lovgivningen på gerningsstedet (dobbel strafbarhed). Det antages, at bestemmelsen finder tilsvarende anvendelse i forhold til de tilfælde, der er nævnt i straffelovens § 8, nr. 6 (som også er betinget af dobbelt strafbarhed).

I stedet for (som efter den gældende bestemmelse) at henviser til § 7, stk. 1 og 2, foreslås det udtrykkeligt angivet, at der ikke kan idømmes strengere straf end hjemlet ved lovgivningen på gerningsstedet, når dansk straffemyndighed er betinget af dobbelt strafbarhed.

Den foreslåede bestemmelse omfatter de tilfælde, der er nævnt dels i straffelovens § 7, stk. 1 og 2 (som foreslås videreført med forslaget til straffelovens § 7, stk. 1, nr. 1, og stk. 3, jf. ovenfor), dels i straffelovens § 8, nr. 6 (som foreslås videreført med forslaget til straffelovens § 8, nr. 6). Derudover omfatter det foreslåede stk. 2 de tilfælde, der er omfattet af forslaget til de nye bestemmelser i straffelovens § 7 a, stk. 1 og 2, om handlinger foretaget inden for et fremmed myndighedsområde og rettet mod personer med tilknytning til Danmark.

Efter den gældende bestemmelse i straffelovens § 10, stk. 2, 2. pkt., finder gerningsstedets straffemaksimum ikke anvendelse ved retsforfølgning her i landet for udlandshandlinger foretaget af personer, som på gerningstidspunktet havde dansk indfødsret eller var bosat i den danske stat, når handlingen omfatter seksuel udnyttelse af børn eller kvindelig omskæring (jf. straffelovens § 222, § 223 a, § 224, jf. § 222 eller § 223 a, § 225, jf. § 222 eller § 223 a, § 226, § 230, § 235, § 245 a eller § 246, jf. § 245 a).

Dansk straffemyndighed i forhold til sådanne lovovertrædelser kan efter gældende ret – i de tilfælde hvor handlingen er strafbar efter gerningsstedets lovgivning (dobbel strafbarhed) – ikke støttes på den gældende bestemmelse i straffelovens § 7, stk. 3, men må derimod støttes på straffelovens § 7, stk. 1, nr. 2 (som videreføres med forslaget til straffelovens § 7, stk. 1, nr. 1). Sidstnævnte bestemmelse er imidlertid betinget af dobbelt strafbarhed, hvorfor den gældende bestemmelse i straffelovens § 10, stk. 2, 1. pkt. – uden bestemmelsen i 2. pkt. – ville føre til, at gerningsstedets straffemaksimum ville finde anvendelse.

Dansk straffemyndighed i forhold til seksuel udnyttelse af børn eller kvindelig omskæring begået i udlandet af personer med tilknytning til Danmark på gerningstidspunktet vil imidlertid fremover kunne støttes på forslaget til straffelovens § 7, stk. 1, nr. 2, litra a, uanset om forholdet er strafbart eller straffrit efter lovgivningen på gerningsstedet. Efter bestemmelsen er dansk straffemyndighed således ikke betinget af dob-

belt strafbarhed, hvorfor den foreslåede bestemmelse i straffelovens § 10, stk. 2, ikke vil finde anvendelse ved retsforfølgning her i landet for sådanne lovovertrædelser, selv om forholdet også måtte være strafbart i gerningslandet. De danske domstole vil således i sager om seksuel udnyttelse af børn eller kvindelig omskæring ikke være bundet af et eventuelt lavere straffemaksimum efter lovgivningen på gerningsstedet. Gerningsstedets straffemaksimum vil heller ikke være bindende i andre tilfælde, hvor der ikke gælder et krav om dobbelt strafbarhed.

På den baggrund foreslås den gældende bestemmelse i straffelovens § 10, stk. 2, 2. pkt., ikke videreført.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.6 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 10 a

Den foreslåede bestemmelse viderefører med visse ændringer den gældende bestemmelse i straffelovens § 10 a om rækkevidden af forbudet mod at pålægge ny straf for en handling, der allerede er pådømt én gang (jf. grundsætningen om *ne bis in idem*).

Den gældende bestemmelse vedrører straffedomme afsagt i den stat, hvor handlingen er foretaget (gerningslandet), og domme omfattet af reguleringen i den europæiske konvention af 28. maj 1970 om straffedømmes internationale retsvirkninger eller i den europæiske konvention af 15. maj 1972 om overførsel af retsforfølgning i straffesager (jf. herved henvisningen i § 10 a til lov nr. 252 af 12. juni 1975 om overførsel til andet land af retsforfølgning i straffesager).

Efter den gældende ordlyd omfatter forbudet ny »strafforfølgning«. Det foreslås at ændre dette udtryk til det mere nutidige udtryk »retsforfølgning«. Der er herved ikke tilsigtet nogen ændring af bestemmelsens anvendelsesområde.

Med det foreslåede *stk. 1* foreslås det mere generelt at beskrive rækkevidden af forbudet ved at henviser til straffedomme omfattet af Danmarks »internationale forpligtelser« om anerkendelse af straffedømmes retskraft frem for ved at henviser til særligt opregnede konventioner mv.

Udtrykket »internationale forpligtelser« omfatter først og fremmest de konventioner mv., der er omfattet af den gældende bestemmelse. Med udtrykket vil bestemmelsen endvidere uden behov for ændring af § 10 a også komme til at omfatte andre internationale forpligtelser om anerkendelse af straffedømmes retskraft, som Danmark i fremtiden måtte påtage sig. Udtrykket omfatter herudover tilfælde, hvor *ne bis in idem*-virkningen støttes på en folkeretlig sædvane.